

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 51/2025-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľa **JUDr. Petra Sepešiho**, narodeného 14. 7. 1969, Trenčianska 17, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Janom, Alejová 2, Košice, proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/173/24/K z 1. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/173/24/K z 1. októbra 2024 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľa a skutkový stav veci

1. Navrhovateľ sa návrhom doručeným ústavnému súdu 13. januára 2025 a doplneným 14. januára 2025 a 15. januára 2025 domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/173/24/K z 1. októbra 2024 vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť výboru na ďalšie konanie.

2. Z príloh pripojených k návrhu vyplýva, že uznesením výboru č. 237 z 18. júna 2024 sa začalo proti verejnému funkcionárovi – navrhovateľovi – bývalému štátnemu tajomníkovi Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky odvolanému z funkcie 25. októbra 2023, konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) pre porušenie povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 30. apríla 2024 za rok 2023.

3. K uzneseniu o začatí konania (bod 2) sa navrhovateľ vyjadril listom zo 17. júla 2024 (doručeným výboru 18. júla 2024), v ktorom uviedol, že si nie je vedomý porušenia akejkoľvek povinnosti verejného funkcionára podľa ústavného zákona, no napriek tomu dodatočne predkladá písomné oznámenie funkcií podľa § 7 ods. 1 ústavného zákona za rok 2023. Navrhovateľ s poukazom na to, že po opätovnom ujatí sa výkonu funkcie prokurátora 25. novembra 2023 na prokuratúre, na ktorej túto funkciu vykonával pred prerušením jej výkonu, vyslovil názor, že účel a cieľ podania majetkového priznania za rok 2023 bol v jeho špecifickom prípade naplnený podaním majetkového priznania podľa § 28 zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokurátoroch“), a to v lehote do 31. marca 2024. V prípade, ak je potrebné vypracovať a odovzdať aj majetkové priznanie podľa ústavného zákona, nemá problém tak dodatočne urobiť, domnieva sa však, že mu to citovaná zákonná úprava neukladá, resp. že právna úprava je v tejto otázke nejednoznačná, ergo sporná, keď uvádza, že *„verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu do 30. apríla každého kalendárneho roka podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok...“*. Na základe uvedeného navrhol, aby výbor konanie zastavil.

4. Výbor napadnutým rozhodnutím (doručeným navrhovateľovi 12. decembra 2024) rozhodol, že navrhovateľ tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote stanovenej v tomto článku, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (z verejnej funkcie bol odvolaný 25. októbra 2023, oznámenie za rok 2023 mal podať do 30. apríla 2024, avšak podal ho až 18. júla 2024), za čo mu výbor v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) a čl. 9 ods. 16 ústavného zákona uložil pokutu v sume 4 558,29 eur, ktorú je povinný uhradiť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Výbor, vychádzajúc z rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 595/2022-30 z 21. decembra 2022, č. k. III. ÚS 484/2013-4 z 29. októbra 2013, č. k. III. ÚS 114/08-22 z 27. mája 2008 a iných, nepovažoval argumenty navrhovateľa za relevantné, keďže splnenie povinnosti podania majetkového priznania podľa zákona o prokurátoroch nenahrádza splnenie povinnosti podania oznámenia v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ktorý má vyššiu právnu silu. Uviedol, že na internetovej stránke Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=vnf/formulare> je dlhodobo uverejnené «Metodické usmernenie k vyplňaniu formulára „Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov“, ktorý je prílohou ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov» (naposledy schválené uznesením výboru č. 6 z 13. decembra 2023, pozn.), v ktorom sú uvedené konkrétne príklady, ako majú verejní funkcionári postupovať. Vo vzťahu k návrhu navrhovateľa zastaviť konanie výbor uviedol, že ak nejde o prípad vymedzený v čl. 9 ods. 13 ústavného zákona, nemá moderačné oprávnenie a ani možnosť zastaviť konanie.

5. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 51/2025-24 z 30. januára 2025 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie návrh navrhovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II. Argumentácia navrhovateľa

6. Navrhovateľ v návrhu opakuje argumenty týkajúce sa toho, že po skončení verejnej funkcie štátneho tajomníka ministerstva spravodlivosti (25. októbra 2023) mu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nevyplývala povinnosť podať oznámenie, resp. že právna úprava je v tejto otázke nejednoznačná, ergo sporná, a zároveň tvrdí, že rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých výbor vychádzal pri svojom rozhodovaní, nie sú aplikovateľné na prípad navrhovateľa. Vyslovuje názor, že výbor porušil viacero zásad správneho konania, predovšetkým zásadu súčinnosti a zásadu materiálnej pravdy, pričom ich porušenie malo zásadný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Navrhovateľ považuje za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že v priebehu roka 2024 mal výbor rozhodnúť o množstve prípadov podobných sťažovateľovmu, ktoré však neskončili rovnako. Ako príklad uviedol, že na 6. schôdzi výboru, ktorá sa konala 18. júna 2024, na 7. schôdzi výboru, ktorá sa konala 17. septembra 2024, a na 8. schôdzi výboru, ktorá sa konala 29. októbra 2024, výbor neprijal viacero rozhodnutí podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona len preto, že za ne nehlasovala najmenej trojpäťtinová väčšina prítomných členov výboru, čo viedlo k zastaveniu konaní. Išlo v nich o verejných funkcionárov, ktorí sa dostali do národnej rady ako kandidáti vládnych strán, napr. Filipa Kuffu (v súčasnosti štátneho tajomníka Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky), Petra Kotlára (v súčasnosti splnomocnenca vlády Slovenskej republiky pre preverenie procesu riadenia a manažovania zdrojov počas pandémie COVID-19) a iných, ale aj Petra Kažimíra (v súčasnosti guvernéra Národnej banky Slovenska). Zápisnice z uvedených schôdzí výboru nie sú zverejnené na internetovej stránke národnej rady, čo podstatne sťažuje verejnú kontrolu postupu a rozhodovania výboru. Uvedené nič nemení na skutočnosti, že legitímne očakávanie navrhovateľa ako verejného funkcionára, že k vybaveniu jeho veci bude zo strany výboru pristupované rovnako ako vo vzťahu k iným verejným funkcionárom v minimálne 86 obdobných veciach, bolo zásadne porušené.

8. Okrem toho navrhovateľ poukazuje na to, že v mesiaci november 2024 diskriminačný prístup k rozhodovaniu o uložení sankcií verejným funkcionárom zo strany výboru verejne potvrdila jeho predsedníčka Veronika Remišová, ktorá varovala pred selektívnou spravodlivosťou a zdôraznila potrebu rovnakého prístupu k všetkým funkcionárom bez ohľadu na ich politickú príslušnosť, pričom verejne deklarovala, že v určitých prípadoch týkajúcich sa vysokopostavených funkcionárov poslanci koalície zmarili prijatie navrhnutých uznesení o uložení sankcií, resp. v niektorých prípadoch dokonca zmarili otvorenie konania napriek jasným dôkazom porušenia ústavného zákona (<https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/729882-vybor-pre-nezlucitelnost-funkcii-zverejnil-majetkove-priznania-verejnych-funkcionarov-za-rok-2023>). Selektívny prístup členov výboru, ktorí sú členmi koalíčných strán, v mesiaci november 2024 potvrdil iný člen výboru, poslanec národnej rady Ondrej Dostál, ktorý vyhlásil, že vládni poslanci nechránia verejný záujem, ale skôr záujem svojich ľudí (<https://sita.sk/koalicia-odmietla-konat-proti-kazimirovi-a-kotlarovi-v-majetkovych-pripadoch-dostal-ju-obvinuje-z-krytia>).

9. Navrhovateľ uzatvára, že v právnom štáte je neprípustné, aby pri rozhodovaní právnych vecí orgánmi verejnej moci a ukladaní sankcií spojených so zásahom do základných práv a slobôd

bolo na ťarchu dotknutej osoby (verejného funkcionára), že nie je príslušníkom, podporovateľom ani nominantom žiadnej politickej strany či zoskupenia.

III.

Vyjadrenie výboru a replika navrhovateľa

III.1. Vyjadrenie výboru:

10. Výbor sa prostredníctvom svojej predsedníčky podaním č. VP/173/24/K zo 17. februára 2025 vyjadril osobitne k jednotlivým argumentom navrhovateľa, pričom zotrval na závere, že bolo povinnosťou navrhovateľa si riadne a včas splniť povinnosť podľa ústavného zákona, čo výbor riadne pertraktoval vo svojom rozhodnutí, a to aj poukazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu, preto mu navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

11. Výbor uviedol, že podaním majetkového priznania podľa § 28 zákona o prokurátoroch, ktoré nie je ekvivalentom podania oznámenia v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, nedošlo k splneniu ústavnej povinnosti zo strany navrhovateľa. Považoval preukázané, že k podaniu oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona za rok 2023 došlo až 18. júla 2024, čo znamená porušenie ustanovení ústavného zákona.

12. Ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 595/2022-30 z 21. decembra 2022 uviedol: „Pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že už reálne nemohla ohrozovať verejný záujem, pretože podala majetkové priznania vedúceho zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme príslušnému orgánu Ministerstva kultúry Slovenskej republiky... uvedená skutočnosť nenahrádza splnenie povinnosti podľa ústavného zákona. Ako na to správne poukázal aj odporca, v prípade podania majetkového priznania podľa zákona o výkone práce vo verejnom záujme a v prípade podania oznámenia podľa čl. 7 ústavného zákona ide o splnenie dvoch odlišných povinností vyplývajúcich z dvoch odlišných právnych predpisov, pričom aj rozsah ich splnenia (rozsah povinností podľa príslušných formulárov) je odlišný.“

13. Irelevantná pre posúdenie predmetnej veci bola aj argumentácia navrhovateľa o porušení zásady rovnosti výborom tým, že v iných rovnakých veciach rozhodol „*odlišným/iným spôsobom (neschválil navrhované uznesenia o uložení sankcie iným verejným funkcionárom)*“, keďže táto nepreukazuje, že navrhovateľ neporušil povinnosť uloženú čl. 7 ústavného zákona, o ktorú v rámci konania o ochrane verejného záujmu išlo (m. m. IV. ÚS 716/2013).

14. Ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 239/2022-35 z 24. mája 2022 konštatoval, že „prípadné odlišné rozhodnutie výboru na podklade rovnakých alebo obdobných skutkových okolností prípadu iného verejného funkcionára (navrhovateľka nepristúpila k popisu obdobných prípadov, na ktoré týmto spôsobom odkazuje, pozn.) môže nastoľovať otázky týkajúce sa rovnosti prístupu výboru k posudzovaniu pochybení verejných funkcionárov, to ale nemá žiaden dopad na dokazovaním ustálený a aj samotnou navrhovateľkou potvrdený fakt, že potrebné oznámenie včas nepodala, a tak porušila čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (čo bolo konštatované a odôvodnené v napadnutom rozhodnutí).“

15. Skutočnosť, že výbor konanie nezastavil, čo mylne navrhovateľ očakával, neznamená, že došlo k porušeniu navrhovateľom tvrdených zásad (m. m. III. ÚS 60/2025). Navrhovateľ mal možnosť

poskytnúť svoje stanovisko, teda mal možnosť a priestor vyjadriť svoje argumenty, avšak zároveň niesol dôkazné bremeno preukázania, že podanie oznámenia splnil riadne a včas (I. ÚS 174/09, IV. ÚS 635/2012, IV. ÚS 633/2013, II. ÚS 187/2022).

III.2. Replika navrhovateľa:

16. Navrhovateľ možnosť repliky k vyjadreniu výboru, ktoré prevzal 18. januára 2025, v lehote 5 dní od jeho doručenia, resp. do rozhodnutia ústavného súdu nevyužil.

IV.

Preskúmanie napadnutého rozhodnutia

17. Podstatou návrhu navrhovateľa je tvrdenie o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia výboru, ktorá má spočívať v nejednoznačnej právnej úprave povinnosti verejného funkcionára podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov počas jej výkonu do 30. apríla každého kalendárneho roka za predchádzajúci kalendárny rok podľa čl. 7 ústavného zákona, a s ňou spojeným porušením viacerých zásad správneho konania výborom (bod 6).

18. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014). Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). Dôkazné bremeno na preukázaní skutočnosti, že oznámenie podľa príslušných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bolo podané riadne a včas, spočíva na dotknutom verejnom funkcionárovi (I. ÚS 174/09, IV. ÚS 635/2012, IV. ÚS 633/2013, II. ÚS 187/2022).

19. V prípade preukázania porušenia povinnosti verejného funkcionára nie je v kompetencii výboru upustiť od potrestania a výbor nemá ani moderačné oprávnenie k prípadnému zníženiu pokuty stanovenej v čl. 9 ods. 10 ústavného zákona (II. ÚS 387/2011, III. ÚS 533/2012, III. ÚS 274/2021, I. ÚS 331/2021). Z čl. 9 ods. 6 ústavného zákona vyplýva, že rozhodnutie, ktorým sa konštatuje, že konanie alebo opomenutie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom alebo zákonom, obligatórne obsahuje povinnosť zaplatiť pokutu podľa čl. 10 ústavného zákona. Uloženie pokuty je nevyhnutým dôsledkom preukázaného porušenia povinnosti verejného funkcionára bez ďalšej podmienky trvania protiprávneho stavu v čase vydania rozhodnutia. Ústavný zákon neupravuje možnosť upustiť od uloženia pokuty s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Skutočnosť, že v danej veci išlo o neúmyselné opomenutie povinnosti verejného funkcionára, a ani „intenzita“ porušenia povinnosti nepredstavujú v zmysle ústavného zákona relevantný faktor, ktorý by mal byť pri rozhodovaní o porušení povinností podľa ústavného zákona zohľadnený (I. ÚS 331/2021, II. ÚS 187/2022).

20. V konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či je rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

21. Ako bolo uvedené (body 1 a 2), uznesením výboru č. 237 z 18. júna 2024 sa začalo proti verejnému funkcionárovi – navrhovateľovi – konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona pre porušenie povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 30. apríla 2024 za rok 2023. K uzneseniu o začatí konania sa navrhovateľ vyjadril listom zo 17. júla 2024 (doručeným výboru 18. júla 2024), v ktorom uviedol, že si nie je vedomý porušenia akejkoľvek povinnosti verejného funkcionára podľa ústavného zákona s tým, že účel a cieľ podania majetkového priznania za rok 2023 bol v jeho špecifickom prípade naplnený podaním majetkového priznania podľa § 28 zákona o prokurátoroch, a to v lehote do 31. marca 2024. V snahe „*dať vec do poriadku*“ navrhovateľ výboru dodatočne predložil písomné oznámenie funkcií podľa § 7 ods. 1 ústavného zákona za rok 2023.

22. Výbor, vychádzajúc z relevantnej judikatúry ústavného súdu, nepovažoval argumenty navrhovateľa za relevantné, keďže splnenie povinnosti podania majetkového priznania podľa § 28 zákona o prokurátoroch nenahrádza splnenie povinnosti podania oznámenia v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ktorý má vyššiu právnu silu (bod 4).

23. Ústavný súd sa cíti viazaný ním samým formulovanou požiadavkou na dôsledné rešpektovanie jedného zo základných hodnotových princípov právneho štátu, a to princípu právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

24. Vzhľadom na uvedené niet racionálneho dôvodu odchyliť sa od právneho záveru ústavného súdu ustáleného v zjednocujúcom stanovisku č. k. PLz. ÚS 1/2010-10 zo 7. júla 2010: „Verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku.“

25. Skutočnosť, že konkrétna fyzická osoba zastávala počas jedného kalendárneho roka dve verejné funkcie po sebe (v danom prípade štátneho tajomníka ministerstva spravodlivosti a prokurátora), nezbavila túto fyzickú osobu splnenia povinnosti podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov do 30. apríla nasledujúceho kalendárneho roka v zmysle čl. 7 ústavného zákona (t. j. osobitnej právnej úpravy) len preto, že po tom, ako jej zanikla jedna verejná funkcia a následne začala vykonávať druhú, si splnila povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery v majetkovom priznaní do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roka v zmysle § 28 písm. b) zákona o prokurátoroch (t. j. všeobecnej právnej úpravy).

26. Aj keď účel podávania písomného vyhlásenia a majetkového priznania podľa zákona o prokurátoroch (obdobne ako zákona o sudcoch) je minimálne porovnateľný, ak nie identický s podávaním písomných oznámení podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, nemožno na základe toho

uzavrieť, že ich podaním si navrhovateľ splnil aj povinnosť podľa označeného ustanovenia ústavného zákona (k tomu napr. III. ÚS 114/08).

27. Ďalšia reakcia ústavného súdu na predmetnú námietku navrhovateľa by predstavovala iba opakovanie argumentácie použitej výborom, na ktorú preto ústavný súd iba odkazuje a hodnotí ju ako správnu (pozri tiež III. ÚS 471/2011, III. ÚS 452/2013, III. ÚS 484/2013, I. ÚS 124/2014 a ďalšie, v ktorých ústavný súd riešil obdobné situácie) bez akejkoľvek potreby jej nahrádzania, dopĺňania či precizovania.

28. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k obrane navrhovateľa spočívajúcej v nejednoznačnej právnej úprave povinnosti verejného funkcionára podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov počas jej výkonu do 30. apríla každého kalendárneho roka za predchádzajúci kalendárny rok podľa čl. 7 ústavného zákona. Výborom uvedené argumenty je v tomto smere potrebné považovať za racionálne, zrozumiteľné a adekvátne. Odôvodnenie rozhodnutia výboru tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok.

29. Z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že v rámci konania výbor umožnil navrhovateľovi k veci sa vyjadriť. Je zjavné, na základe ktorých ustanovení ústavného zákona výbor rozhodol, ktoré skutkové zistenia boli preň určujúce a akým spôsobom dospel k určeniu sankcie (jej výšku však navrhovateľ nenamietal).

30. Navrhovateľom neskôr (dodatočne) predložené oznámenie podľa názoru ústavného súdu nepredstavuje v zmysle ústavného zákona relevantný faktor, ktorý by mal byť pri rozhodovaní o porušení povinností podľa ústavného zákona zohľadnený podobne ako zavinenie verejného funkcionára (úmysel alebo nedbanlivosť) alebo „intenzita“ porušenia povinnosti. Nenaplnenie ústavného zákona, resp. skutočnosť, že navrhovateľ porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ústavného zákona, predstavuje dostatočný a relevantný základ na záver výboru o porušení ústavného zákona a uložení pokuty podľa ústavného zákona. Verejný funkcionár domáhajúci sa zrušenia rozhodnutia vydaného na základe ústavného zákona má v tomto type konania pred ústavným súdom preukázať, že si svoju povinnosť splnil, a tým sa zbaviť svojej zodpovednosti podľa ústavného zákona (pozri napr. I. ÚS 331/2021 a tam k tomu uvedenú judikatúru).

31. Navrhovateľ si v danej veci svoju povinnosť evidentne nesplnil, preto bolo namieste uloženie pokuty v sume 4 558,29 eur v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) a čl. 9 ods. 16 ústavného zákona z príjmu navrhovateľa za výkon verejnej funkcie za predchádzajúci kalendárny rok.

32. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na rozdielnu prax výboru pri ukladaní pokút verejným funkcionárom (zdržanie sa hlasovania členov výboru pri rozhodovaní o porušení povinnosti podľa ústavného zákona a na to nadväzujúceho uloženia pokuty vo vzťahu k niektorým verejným funkcionárom), táto je ústavnému súdu známa, preto dlhodobo upozorňuje na nedostatočnú právnu úpravu týkajúcu sa zodpovednosti za porušenie povinností vyplývajúcich z ústavného zákona. Takýto postup výboru neprispieva k posilňovaniu dôvery občanov (verejnosti) v právny štát (I. ÚS 331/2021, I. ÚS 134/2022, III. ÚS 60/2025), avšak uvedené nemá vplyv na skutočnosť, že navrhovateľ si povinnosť podľa ústavného zákona nesplnil a že mu za to bola uložená pokuta v súlade sústavným zákonom.

33. Inak uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a prostriedky právnej ochrany, ak dôjde k porušeniu tejto zásady, upravuje zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov.

34. S prihliadnutím na všetky uvedené dôvody ústavný súd konštatuje, že ani jednej z navrhovateľom uplatnených námietok nebolo možné vyhovieť, preto v súlade s § 239 ods. 1 zákona o ústavnom súde napadnuté rozhodnutie výboru potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu